

Arrest

nr. 223 988 van 15 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JP LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ACHAOU *loco* advocaat P. LIPS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de hoofdstad Bogota. U bent naar België gekomen met uw zesjarige zoon A.M.D.A.. U bent gescheiden van zijn moeder. U heeft een vriendin die in Bogota woont en met wie u een dochter van anderhalf jaar oud hebt. U was al eerder in Europa, meer bepaald in Spanje waar u van 2005 tot 2010 legaal verbleven heeft. U maakte er ook een tijdlang deel uit van het Vreemdelingenlegioen. In 2010 ging u met vakantie naar Colombia maar door allerlei omstandigheden kon u niet naar Spanje terugkeren. Uw moeder en uw zussen verkregen ondertussen wel de Spaanse nationaliteit.

Omwille van de economische crisis zijn zij enkele jaren geleden vanuit Spanje naar België verhuisd. Uw moeder heeft de Belgische nationaliteit verworven. Uw vader verliet zijn gezin toen u één jaar oud was, met hem heeft u nooit contact gehad.

In Colombia bent u als chauffeur voor de busmaatschappij Transmilenio beginnen werken. Op 14 juni 2017 was u onderweg toen u het aan de stok kreeg met een passagier. Hij werd eerst verbaal agressief en vervolgens ook fysiek. In het tumult voerde u een manoeuvre uit waardoor de man ten val kwam. U zette uw bus aan de kant en verwittigde uw werkgever en de hulpdiensten. De politie is gekomen en ambulancepersoneel onderwierp de man aan een onderzoek, hij mankeerde niets. De politie noteerde uw gegevens en u merkte op dat de man al deze gegevens te zien kreeg en opschreef. De volgende avond kreeg u telefoon. Iemand zei alles over u, uw zoon en uw routine te weten. In de dagen die volgden, werd u herhaaldelijk opgebeld. U dacht dat het om een flauwe grap ging en nam dit niet serieus. Op 18 juni 2017 kreeg u een brief waarin 1 miljoen peso's werden geëist. Er gebeurden ook rare dingen. U werd herhaaldelijk het slachtoffer van vandalisme en op 19 en 23 juni 2017 probeerden onbekenden uw zoon op te halen aan school. Uiteindelijk heeft u op 25 juni 2017 het geld zoals gevraagd in de brief van 18 juni 2017 ergens in een vuilnisbak achtergelaten. Hierna stopten de bedreigingen evenwel niet. Uw werkgever deed niets aan de situatie en op 15 augustus 2017 heeft u uw ontslagbrief ingediend. Op 17 augustus 2017 bent u een laatste keer gaan werken. In de maanden die volgden, bleef u meestal thuis. U werd nog geregeld opgebeld, waarbij men u en uw zoon bedreigde. Ook toen u even bij uw vriendin ging wonen, konden uw belagers al snel achterhalen waar u was. Aan een nieuwe eis om geld te betalen, kon u bovendien onmogelijk voldoen. Een maand voor jullie vertrek uit Colombia zijn u en uw zoon bij uw neef gaan wonen. Deze heeft u aangeraden om de autoriteiten in te lichten. U heeft dat op 9 april 2018 ook gedaan en een verklaring bij het parket afgelegd. Op 29 april 2018 is de politie nog bij u langs geweest om u een document met beschermingsmaatregelen te laten ondertekenen. Echter, diezelfde dag nog namen u en uw zoon het vliegtuig. Op 30 april 2018 zijn jullie in België aangekomen. Enkele weken later, meer bepaald op 18 mei 2018, ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Colombia waar u wordt gevisieerd door criminelen. Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: de paspoorten van uzelf en van uw zoon, jullie geboortektes, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, een verblijfsvergunning en rijbewijs van toen u in Spanje verbleef, documenten in verband met de voogdij over uw zoon, de klacht die u op 9 april 2018 bij het parket ging indienen, een document met oplijsting van beschermingsmaatregelen d.d. 29 april 2018 en identiteitsdocumenten van uw familieleden die in België verblijven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Colombia te maken kreeg met personen die u afpersten en bedreigden. Immers, op diverse punten zijn uw verklaringen hieromtrent ongeloofwaardig gebleken.

Zo lijkt de aanleiding voor de beweerde feiten weinig aannemelijk. U beweert dat u op 14 juni 2017 problemen kreeg met een passagier. Toen u vervolgens een ongelukkig manoeuvre zou hebben uitgevoerd, zou deze persoon ten val zijn gekomen, evenwel zonder erg (CGVS, p.7, 8). Het is opmerkelijk dat dit banale voorval vervolgens het begin van zoveel problemen zou zijn geweest. Waarom men u, een buschauffeur die slechts één keer de som van 1 miljoen peso's kon betalen, blijvend zou viseren, is onduidelijk. Gevraagd naar een mogelijke verklaring, zegt u zelf "geen idee" te hebben (CGVS, p.14).

Voorts verbaast de manier waarop deze persoon uw identiteitsgegevens zou hebben verkregen. U zegt dat hij die ter plekke zag op een document van de daar aanwezige politie en gewoon kopieerde (CGVS, p.7). Dat de politie zo weinig omzichtig te werk zou gaan, is merkwaardig.

Verder blijkt u niet op de hoogte van de identiteit van de persoon die u sedert 14 juni 2017 zou viseren, hoewel uit uw verklaringen kan worden opgemaakt dat u meermaals de kans zou hebben gehad om die identiteit te achterhalen. Zo zegt u dat nogal wat mensen een incident uitlokken om zo een schadevergoeding te verkrijgen van de busmaatschappij (CGVS, p.17). Echter kan u niet zeggen of dit "slachtoffer" ook klacht tegen uw werkgever indiende en dergelijke schadevergoeding vroeg (CGVS, p.7). Dat u daar ondanks diverse contacten met uw werkgever nooit naar zou hebben geïnformeerd (CGVS, p.17), is merkwaardig. Op de vraag of de busmaatschappij klacht indiende tegen de man (uit uw verklaringen bleek immers dat de agressie van deze klant tot het incident en een belangrijk oponthoud leidde), antwoordt u eerder onduidelijk, om dan te besluiten dat daar op het moment van uw ontslag (lang voor uw vertrek uit Colombia) nog geen sprake van was (CGVS, p.8). Dat u en uw zoon zouden zijn bedreigd en afgeperst, maar dat u vervolgens niet via uw werkgever zou hebben gepolst naar de naam van de persoon die u hiervoor verantwoordelijk acht, is niet geloofwaardig. Voorts stelt u dat er na het incident op de bus contacten zijn geweest met de verzekeringsmaatschappij die de zaak verder moest opvolgen, echter zou u zelfs toen niet hebben vernomen wie de "tegenpartij" was (CGVS, p.8). Ook toen u geruime tijd later klacht ging indienen bij het parket, kwam u zijn identiteit niet te weten. Nochtans beweert u dat men u die dag foto's van criminelen liet zien en dat u de man die u in de bus zag duidelijk herkende en ook aanwees. Als het CGVS u vraagt waarom u dan zijn naam niet kent, zegt u dat u de naam niet wou zien (CGVS, p.9). Het CGVS ziet niet in waarom u, die klacht gaat indienen bij het parket en beschermingsmaatregelen vraagt, niet zou willen weten wie u en uw zoon zou bedreigen. Voorts blijkt dat u de autoriteiten ook niet zou hebben gevraagd of de man in kwestie ooit zou zijn veroordeeld, noch heeft u enig idee van welk deel van Bogota hij zou afkomstig zijn (CGVS, p.14). De vaststelling dat u op verschillende momenten de kans zou hebben gehad de identiteit van uw belager te achterhalen maar dit om onverklaarbare redenen zou hebben nagelaten, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate.

Ook andere verklaringen blijken weinig logisch. Zo zegt u dat u in de dagen na het busincident herhaaldelijk telefonisch werd bedreigd, maar dat u deze bedreigingen niet ernstig nam (CGVS, p.10). Dat u zou hebben gemeend dat een collega een flauwe grap uithaalde, is opmerkelijk. Toen u vervolgens op 18 juni 2017 een brief ontving waarin u om geld werd gevraagd, zou u de zaken plots wel als ernstig hebben ervaren, al is het zeer merkwaardig dat u dan tien maanden zou wachten alvorens klacht neer te leggen bij de autoriteiten. Nochtans zou u in juni 2017 al het slachtoffer zijn geworden van diverse vandalenstreken, zou men eveneens in juni 2017 tot twee keer toe gepoogd hebben uw zoon van school op te halen en werd u in alle daaropvolgende maanden haast dagelijks opgebeld (CGVS, p.11), waarbij u en uw zoon met ontvoering of met de dood werden bedreigd (CGVS, p.13). U argumenteert dat u schrik had dat u werd achtervolgd en dat men te weten zou kunnen komen dat u de politie inlichtte (CGVS, p.10), wat niet kan overtuigen, te meer u op 9 april 2018 plots wel naar de autoriteiten zou zijn gestapt om er uw hele verhaal te doen. Verder is het toch wel opmerkelijk dat men u zo veelvuldig zou hebben opgebeld, maar dat u nooit rechtstreeks door iemand zou zijn aangesproken of bedreigd (CGVS, p.12, 13), hoewel uw adres toch gekend zou zijn geweest. Nooit zou u iemand hebben gezien (CGVS, p.12). Dat u enerzijds nagenoeg dagelijks door onbekenden zou zijn bedreigd maar dat tegelijk kan worden vastgesteld dat u nog zeker negen maanden thuis bleef wonen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees verder. Voorts is het merkwaardig dat u in de door u geschetste situatie blijkbaar gewoon verder ging met uw leven. Zoals hierboven al aangegeven, liet u al die tijd na de autoriteiten in te lichten, bracht u bovendien uw zoon tot net voor uw vertrek uit Colombia nog dagelijks naar school (CGVS, p.13) en zocht u na het opgeven van uw baan bij Transmilenio nog een tijd naar nieuw werk (CGVS, p.11). Ondanks de bedreigingen die op 15 juni 2017 een aanvang zouden hebben genomen, diende u ook pas twee maanden later uw ontslag in, hoewel u zegt dat de man die u bedreigde uw routines zou hebben gekend (CGVS, p.10) en u aldus ook in uw bus niet veilig was. Dit kan allemaal niet overtuigen en doet opnieuw vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u na een incident op uw bus te maken kreeg met afpersing en bedreigingen. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie.

Uw paspoort, de identiteitskaart, uw rijbewijs, uw Spaans rijbewijs, uw Spaanse verblijfsvergunning en uw geboorteakte leveren bewijs voor uw identiteit, uw herkomst en uw verblijf in Spanje. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan. Het paspoort van A.M.D.A., zijn geboorteakte en de voogdijdocumenten tonen aan dat dit uw zoon is, wat evenmin wordt betwist. De identiteitsdocumenten van uw familieleden tonen louter aan dat zij in België wonen maar houden verder geen verband met uw relaas. De verklaring die u bij het parket aflegde kan uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien betreft dit niet meer dan uw eigen verklaring en kan uit niets worden opgemaakt dat de Colombiaanse autoriteiten uw relaas ook op de een of andere manier hebben geverifieerd (CGVS, p.16). Wat betreft het document waarin sprake is van beschermingsmaatregelen, merkt het CGVS dat deze van zeer algemene aard zijn en dat nergens wordt verwezen naar uw specifieke situatie (CGVS, p.15). Er kan dus allerm minst worden gesteld dat deze stukken de geloofwaardigheid van uw relaas herstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Zo speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk af op het platteland. In andere regio's en in de (groot)steden wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch heeft geen uitstaans met art. 48/4, § 2, c Vw. . Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict.

Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het CGVS ontkent, noch betwist aldus niet dat er nog gewapende confrontaties en veiligheidsincidenten plaatsvinden in Colombia. Echter, omwille van de hierboven beschreven regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Colombia, dient er niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Colombia, dient in casu de veiligheidssituatie in de hoofdstad Bogota te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er voor burgers in Bogota actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 11 maart 2019 een schending aan van "de artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de artikel 48/4, § 2, b) van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 18 (recht op asiel) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009 juncto artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)".

Verzoeker haalt aan dat de artikelen 52 en 53 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 aangeven dat artikel 4 van het voormelde handvest dezelfde bescherming verleent aan verzoekende partij als artikel 3 (verbod op "hardheidsdrempeloverschrijdende" mishandelingen) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en door de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens worden geduid. Hetzelfde geldt voor artikel 47 van hetzelfde Handvest en haar evenknie artikel 13 (recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel) van hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

In casu stelt verzoeker dat hij risico loopt op een verkeerde afloop van de aanhoudende afpersing en bedreigingen die concreter worden en dat zijn zoontje wordt ontvoerd en mishandeld.

Verzoeker betoogt dat de vaststelling dat de Belgische veiligheidsdiensten een folder menen te moeten uitbrengen (ter attentie van diplomaten voor wie discretie een tweede natuur is) om geen gevoelige documenten op openbare plaatsen te lezen (zie stuk nr. 3) aan toont dat de werkwijze van de politiediensten die de persoonsgegevens van verzoekende partij noteerden niet ongebruikelijk is. Verzoeker stelt verder dat de politiediensten een foto van de agressor als mug shot hadden, wat betekent dat deze geen doorsnee individu is (zie gehoorverslag CGVS van 14 januari 2019, p. 9/18).

Verzoeker meent dat zijn verklaring dat de agressor op de bus zo zijn gegevens bekwam daarmee helemaal niet onaannemelijk is zoals verwerende partij wil doen geloven. Verzoeker benadrukt dat hij geen geoefende crimineel is die speciale aandacht heeft voor deze gerichte gegevensverzameling. Hij stelt dat evenmin onlogisch is dat hij niet onmiddellijk onder de indruk was, nu hij gewezen militair is die in het Vreemdelingenlegioen in Spanje dienst deed en zo zijn mannetje leerde staan. Verzoeker stelt verder dat het vanaf de dreigbrief tot hem doordrong dat het menens was, zeker toen hij vernam dat onbekenden tweemaal zijn zoontje van school wilden meenemen (zie gehoorverslag CGVS van 14 januari 2019, p. 10-18). Verzoeker wijst erop dat hij om aan deze bedreigingen te ontkomen tweemaal verhuisde: *“Een eerste maal ging zij bij haar ex-vriendin inwonen en daarna bij haar neef (zie gehoorverslag CGVS van 14 januari 2019, p. 12/18)”*.

Verzoeker verduidelijkt dat hij, nadat hij over zijn problemen met zijn werkgever had gesproken die de politie zou inlichten en het samen met deze laatste zou oplossen (zie gehoorverslag CGVS van 14 januari 2019, p. 10-18), het vertrouwen in zijn werkgever en de politie verloor. Hij stelt dat hij pas op aandringen van zijn neef toch een klacht neerlegde, maar dat deze klacht zonder gevolg bleef (zie gehoorverslag CGVS van 14 januari 2019, p. 16-18).

Verzoeker wijst erop dat de vermelding *“inactive”* betekent dat er geen verder onderzoek loopt omdat de zaak is gesloten (zie stuk nr. 4, Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Colombia: The meaning of the word *“inactive”*, which appears in the *“case status”* (Estado caso) field of a complaint filed through the Oral Accusatory Criminal Justice System (Sistema Pénal Oral Acusatorio) of the Office of the Attorney General (Fiscalía General de la Nación - FGN) (January-December 2017), 4 januari 2018, COL106037.FE).

Daarnaast wijst hij erop dat het de politie aan noodzakelijke middelen ontbreekt om criminaliteit te bestrijden of dat deze samenspannt met criminele bendes (zie stuk nr. 5, Freedom House, Freedom in the World 2018 - Colombia, 15 maart 2018, <https://www.refworld.org/docid/5ab8bd35a.html>, p. 7-9), is het gerechtelijk apparaat betrokken (*“compromised”*) door corruptie en afpersing (zie stuk nr. 5, *ibidem*, p. 6-9) en is de goede rechtsbedeling zwak (zie stuk nr. 5, *ibidem*, p. 6-9).

Verzoeker merkt op dat zijn verklaringen een vooruitschrijdend inzicht aantonen die gepaard gaat met een toenemende onzekerheid en angst hetgeen een normaal cognitief en emotioneel proces is. De vaststelling dat de werkgever en de politie niet tot een afdoende bescherming van verzoeker en zijn zoontje kwamen en de veronderstelling die verzoeker maakte dat de politie na de individuele klacht evenmin een voortdurende en systematische bescherming zouden kunnen verlenen is volgens verzoeker gelet op de internationale rapporten eveneens geloofwaardig.

Verzoeker betoogt dat de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 niet ter zake is *“omdat verzoekende partij niet aanvoert nood aan internationale bescherming te hebben ingevolge een willekeurig geweld in de Columbia tenzij als vaststelling dat de weinige middelen die de politie te beschikking staan door ELN en andere criminele organisaties die de plaats van het FARC innamen door deze strijd worden opgeslorpt”*.

Verzoeker benadrukt te hebben aangetoond *“dat dit in haar individuele situatie het geval is (aanhoudende bedreigingen en afpersing met pogingen tot ontvoering van haar zoontje, de beloofde samenwerking van de werkgever als grootste transportbedrijf met de politie die tot niets leidt en een Procureur des Konings die na het indienen van een klacht bij de politie zonder gevolg wordt afgesloten (inactivo)) waardoor zij met reden en recht de subsidiaire bescherming vraagt.”*. Hij voert een schending van *“artikel 48/4, § 2, b) van de Immigratiewet van 15 december 1980”* aan.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift legt verzoeker volgende stukken neer:

“3. De Standaard 10 maart 2019, “Staatsveiligheid geeft tips tegen spionage: “Ga vooral niet alleen op onderzoek uit”;

4. Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Colombia: The meaning of the word “inactivo,” which appears in the “case status” (Estado caso) field of a complaint filed through the Oral Accusatory Criminal Justice System (Sistema Penal Oral Acusatorio) of the Office of the Attorney General (Fiscalía

General de la Nación - FGN) (January-December 2017), 4 januari 2018, COL106037.FE, <https://www.refworld.org/docid/5afad8ba4.html>;

5. *Freedom House, Freedom in the World 2018 - Colombia*, 15 maart 2018, <https://www.refworld.org/docid/5ab8bd35a.html>, uittreksel".

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker toont genoegzaam zijn identiteit aan. Hij legt neer zijn originele paspoort neer, alsook het originele paspoort van zijn zoon, een kopie van zijn identiteitskaart, een kopie van zijn Colombiaans rijbewijs, een kopie van zijn Spaans rijbewijs, een kopie van zijn verblijfskaart in Spanje, een kopie van zijn geboorteakte, een kopie van de geboorteakte van zijn zoon, een document in verband met de voogdij en een kopie van zijn identiteitsformulier in België. Verzoekers identiteit en nationaliteit worden niet betwist.

2.4.2. De Raad stelt vast dat de door verzoeker aangehaalde feiten – de afpersing en bedreigingen door criminelen – geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

2.4.3. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk vervolging te vrezen in de zin van de Conventie van Genève.

2.4.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker maakt zijn voorgehouden problemen met criminelen in Bogota, die zouden hebben geleid tot zijn vlucht uit Colombia, niet aannemelijk.

2.5.2. Vooreerst is de aanleiding voor de beweerde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig.

Zo stelde verzoeker dat hij op 14 juni 2017 problemen kreeg met een passagier, waarna hij vervolgens een ongelukkig maneuver zou hebben uitgevoerd en deze persoon ten val kwam (*"Ik zei tegen een passagier die stil stond dat ik niet door spiegel kon kijken, hij stond ervoor, hij voelde zich beledigd door die opmerking, hij viel me verbaal aan, werd ook fysiek, ik probeerde het niet toe te laten. Op dat moment heb ik een maneuver gedaan, niet opzettelijk. De man is gevallen, heeft zich gestoten. Dan is hij nog bozer geworden."*), notities van het persoonlijk onderhoud van 14 januari 2019 (hierna: notities), p. 7). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat deze persoon zich goed voelde en niets had en dat er dus helemaal niets aan de hand was (notities, p. 7-8). Dit werd ook vastgesteld door de politie en door de medische diensten die ter plaatse kwamen (notities, p. 6). Waar verzoeker stelt dat een dergelijk incident frequent wordt aangewend om schadevergoeding te vorderen van de busmaatschappij (notities, p. 17) kan niet worden ingezien – noch kan verzoeker toelichten (notities, p. 14) – dat dit voorval vervolgens het begin van zoveel persoonlijke problemen zou zijn geweest, laat staan waarom men verzoeker en niet de busmaatschappij, hierom blijvend zou viseren en dit daargelaten verzoeker slechts één keer de som van 1 miljoen peso's kon betalen.

2.5.3. Hoe dan ook een passagier kan dan ook geen belang hebben de kapitaal gelimiteerde buschauffeur te benaderen en ook zijn identiteitsgegevens op te zoeken en dit ongeacht de onwaarschijnlijke wijze waarop deze persoon verzoekers identiteitsgegevens ter plekke zag op een document van de daar aanwezige politie en gewoon deze gewoon kon overschrijven (notities, p. 7). Verzoekers verwijzing naar een artikel uit de Standaard *"Staatsveiligheid geeft tips tegen spionage: 'Ga vooral niet alleen op onderzoek uit'"* waarin wordt vermeld dat wordt afgeraden om gevoelige documenten te lezen op openbare plaatsen, doet hieraan geen afbreuk. Immers bevond verzoeker zich niet zomaar op een openbare plaats, doch in het bijzijn van politie. In het geval van verzoeker kan dan ook worden verwacht dat de politie omzichtig zou omgaan met zijn identiteitsgegevens, zodat zijn gegevens niet zomaar kunnen worden overgeschreven te meer dergelijke 'ongevallen' frequent worden geveinsd en de politie dit dan ook weet. Dit kan tevens blijken uit de verzoeker verklaringen niet op de hoogte te zijn van de identiteit van de persoon die hem sedert 14 juni 2017 zou viseren (notities, p. 8). De bekendheid van de identiteitsgegevens van het slachtoffer en de buschauffeur worden door verzoeker zelf tegengesproken.

2.5.4. Bovendien indien hoger reeds werd benadrukt dat volgens verzoeker nogal wat mensen een incident uitlokken om zo een schadevergoeding te verkrijgen van de busmaatschappij (notities, p. 17), dan blijkt dat verzoeker niet kon aangeven of dit *"slachtoffer"* ook klacht tegen zijn werkgever indiende en dergelijke schadevergoeding vroeg (notities, p. 7). Het is niet aannemelijk dat verzoeker ondanks zijn diverse contacten met zijn werkgever hiernaar zelfs nooit zou hebben geïnformeerd (notities, p. 17), noch dat verzoeker hiervan niet op de hoogte zou worden gesteld door zijn werkgever nu hij betrokken partij (minstens getuige) was. Op de vraag of de busmaatschappij klacht indiende tegen de man antwoordde verzoeker initieel ontwijkend (*"Het wordt in een procedure opgevolgd, het hoofdbedrijf doet dat. Maar er zijn geen mensen overleden, er is iemand zwaargewond. Daarom sleept het lang aan. In sommige gevallen wordt de chauffeur geschorst. Of een boete ontvangt. Tot er beslist wordt of de chauffeur schuldig is, ja of neen."*), notities, p. 8), om vervolgens te besluiten dat daar op het moment van zijn ontslag – acht maanden voor zijn vertrek uit Colombia – nog geen sprake van was (notities, p. 8). Voorts is het niet aannemelijk dat verzoeker zijn werkgever niet zou hebben ingelicht over de bedreigingen tegen hem en zijn zoon. Dergelijke inlichtingen zijn immers niet enkel van persoonlijk maar ook professioneel belang. Immers de busmaatschappij dient te weten of haar werknemers omwille van gebeurtenissen op de bussen worden bedreigd.

Verzoekers verklaringen zijn op nog tal van punten niet aannemelijk. Zo gaf verzoeker aan dat er na het incident op de bus contacten zijn geweest met de verzekeringsmaatschappij die de zaak verder moest opvolgen, maar dat hij niet zou vernomen hebben wie de *"tegenpartij"* was (notities, p. 8). Ook wanneer verzoeker een tijd later klacht ging indienen bij het parket, kwam verzoeker zijn identiteit niet te weten. Nochtans gaf verzoeker aan dat men hem die dag foto's van criminelen liet zien en dat hij de man die hij in de bus zag duidelijk herkende en ook aanwees (*"Ik zag de foto, niet de naam. Het is een kader met veel foto's. Ik wou ook de naam niet zien. Ze zeiden, herkent u de persoon, ik zei ja, hij staat daar. Ze zeiden me dat hij bij een bende was, ze zijn bezig met diefstal, afpersing."*), notities, p. 9). Dat verzoeker bovendien stelde dat hij de naam van de persoon, die hem en zijn zoon beweerdelijk bedreigde en om wie hij klacht ging indienen bij het parket en beschermingsmaatregelen vroeg, niet wou weten, ondergraaft geheel de waarachtigheid van de feiten. Voorts blijkt dat verzoeker de autoriteiten ook niet zou hebben gevraagd of de man in kwestie ooit zou zijn veroordeeld, noch heeft hij enig idee van welk deel van Bogota hij zou afkomstig zijn (notities, p. 14), terwijl dergelijke kennis van belang is voor verzoeker en de risico-inschatting van het gevaar.

De vaststelling dat verzoeker op diverse momenten de kans zou hebben gehad de identiteit van zijn belager te achterhalen maar dit om onverklaarde redenen zou hebben nagelaten, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.5.5. Verzoekers relaas is ook op andere punten ongeloofwaardig. Zo kan niet worden ingezien dat verzoeker de telefonische bedreigingen in de dagen na het busincident niet ernstig nam en zelfs dacht dat het om een flauwe grap van zijn collega ging (notities, p. 10), maar wanneer hij op 18 juni 2017 een brief ontving waarin om geld gevraagd werd de zaken opeens wel serieus nam (*"In de brief was alles geschreven in letters van tijdschriften, allemaal kleuren. Ik kreeg acht dagen, op 25 juli moest ik naar die wijk gaan, met indicaties van de wijk, en op dat moment vroegen ze me geld. Er stond waar ik het moest laten. In een zwarte zak, in een vuilniszak."*, notities, p. 10). Voorts kan nog minder worden ingezien dat verzoeker, indien hij de dreigbrief ernstig nam, nog tien maanden zou wachten alvorens een klacht neer te leggen bij de autoriteiten (notities, p. 13), wanneer hij in juni 2017 al het slachtoffer zou zijn geworden van diverse vandanestreken, dat men tweemaal getracht heeft zijn zoon van school op te halen en dat hij in de maanden nadien bijna dagelijks werd opgebeld (notities, p. 11), waarbij verzoeker en zijn zoon met ontvoering of de dood werden bedreigd (notities, p. 13). De vaststelling dat verzoeker gewoon bleef thuis wonen en zijn zoon nog dagelijks naar school bracht in Colombia (notities, p. 13) doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van zijn voorgehouden vrees. Dat verzoeker nog twee maanden na de eerste bedreigingen bleef werken bij Transmileno, ondanks verzoekers overtuiging dat hij ook in zijn bus niet veilig was (notities, p. 10), en vervolgens nog een tijd naar nieuw werk zou zoeken (notities, p. 11), valt evenmin te rijmen met zijn voorgehouden vrees voor vervolging. Ten slotte is evenmin aannemelijk dat verzoeker niet actief naar een oplossing zou hebben gezocht, te meer hij een ondernemend persoon is die jarenlang in Spanje woonde en ook in het vreemdelingenlegioen diende. Dat verzoeker, die beweerdelijk veelvuldig en aanhoudend werd opgebeld en na het voorval nog zeker negen maanden op zijn gekend adres bleef wonen, nooit rechtstreeks door iemand werd aangesproken of bedreigd (notities, p. 12-13) ondergraaft nogmaals de waarachtigheid van zijn relaas. Gelet op voorgaande hecht de Raad geen geloof aan verzoekers beweringen dat hij na een incident op zijn bus werd afgeperst en bedreigd.

2.5.6. Verzoeker verduidelijkt in zijn verzoekschrift dat *"hij, nadat hij over zijn problemen met zijn werkgever had gesproken die de politie zou inlichten en het samen met deze laatsten zou oplossen (zie gehoorverslag CGVS van 14 januari 2019, p. 10/18), het vertrouwen in zijn werkgever en de politie verloor. Hij stelt dat hij pas op aandringen van zijn neef toch een klacht neerlegde, maar dat deze klacht zonder gevolg bleef (zie gehoorverslag CGVS van 14 januari 2019, p. 16/18)"*. De Raad wijst erop dat verzoeker er niet van op de hoogte was of de passagier een schadevergoeding van zijn werkgever eiste, niets wist over de procedure en zich bij zijn werkgever niet informeerde naar de uitkomst van het proces (notities, p. 7, p. 8, p. 17). Indien verzoeker het vertrouwen had dat zijn werkgever alles met de politie zou oplossen, dan kan van verzoeker minstens verwacht worden dat hij zich proactief zou opstellen en naar de situatie zou informeren met zijn werkgever, *quod non*. Verzoekers gedesinteresseerde houding valt dan ook niet te rijmen met zijn voorgehouden vrees omwille van de bedreigingen.

2.5.7. Waar verzoeker erop wijst dat hij om aan deze bedreigingen te ontkomen tweemaal verhuisde, stelt de Raad vast dat verzoeker een week bij zijn vriendin introk en daarna weer thuis ging wonen en vervolgens de laatste maand voor zijn vertrek bij zijn neef ging wonen (*"Ik was een week bij de moeder van dochter. Om hen niet tot last te zijn, keerde ik naar huis terug. Ik bleef thuis, ik hield dat zolang mogelijk vol. Dan nam ik contact op met neef, de laatste maand bleef ik in zijn huis, samen met zijn echtgenoot en kind."*, notities, p. 12). Dat verzoeker bij zijn vriendin en neef logeerde, neemt aldus niet weg dat hij na het ontvangen van de eerste bedreigingen nog negen maanden in zijn eigen woning bleef wonen en dat zijn bedreigers zijn adres kenden.

2.5.8. De klacht die verzoeker bij het parket neerlegde kan bovenstaande vaststellingen niet doen ombuigen. Immers betreft deze slechts een weergave van zijn verklaringen en vormt aldus op zich geen bewijs dat de door hem verklaarde gebeurtenissen ook daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Bovendien kan uit niets worden opgemaakt dat de Colombiaanse autoriteiten zijn relaas zouden hebben geverifieerd (notities, p. 16). Wat betreft het document waarin sprake is van beschermingsmaatregelen, is dit van zeer algemene aard en wordt nergens verwezen naar verzoekers specifieke situatie (notities, p. 15). De Raad herneemt dat bovendien niet kan worden ingezien dat verzoeker zich pas tien maanden na de eerste bedreigingen tot de autoriteiten zou wenden.

2.5.9. Waar verzoeker benadrukt dat zijn klacht zonder gevolg bleef en op inactief werd gezet (hierbij verwijzende naar Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Colombia: The meaning of the word “*inactivo*”, which appears in the “*case status*” (Estado caso) field of a complaint filed through the Oral Accusatory Criminal Justice System (Sistema Pénal Oral Acusatorio) of the Office of the Attorney General (Fiscalía General de la Nación - FGN) (January-December 2017), 4 januari 2018, COL106037.FE), dient opgemerkt dat verzoeker niet toelicht om welke redenen het onderzoek werd gestart en om welke reden het onderzoek werd stopgezet. Het loutere feit dat de klacht zonder gevolg is betekent niet dat dit te wijten is aan de (slechte) werking van de politiediensten.

2.5.10. Verzoeker wijst er verder in zijn verzoekschrift op dat het de politie aan noodzakelijke middelen ontbreekt om criminaliteit te bestrijden of dat deze samenspannt met criminele bendes, dat het gerechtelijk apparaat betrokken is bij corruptie en afpersing en de goede rechtsbedeling zwak is, hierbij verwijzend naar een rapport van Freedom House “*Freedom in the World 2018 – Colombia*” van 15 maart 2018. Dergelijke algemene verwijzing naar praktijken in zijn land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat de politie in verzoekers geval corrupt en niet te vertrouwen is. Verzoeker toont dit niet *in concreto* aan.

2.5.11. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Colombia geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de “*COI Focus: République de Colombia: Situation sécuritaire*” van 7 juni 2018 (hierna: COI Focus), toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia de laatste jaren opmerkelijk verbeterd is (COI Focus, p. 14). Een *de facto* wapenstilstand tussen de regering van president Santos en de FARC kwam tot stand sinds 2015 en op 24 november 2016 ondertekenden de regering en de FARC het vredesakkoord, dat vervolgens werd geratificeerd op 30 november 2016 (COI Focus, p. 7). Verder blijkt uit de COI Focus dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia, het land van nationaliteit van verzoekster, regionaal erg verschillend zijn (COI Focus, p. 19-22) en dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Om die redenen dient niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is, *in casu* Bogota.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat voor burgers in Bogota actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Verzoeker betoogde in zijn verzoekschrift zelfs dat de “*beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 niet ter zake [is] omdat verzoekende partij niet aanvoert nood aan internationale bescherming te hebben ingevolge een willekeurig geweld in de Columbia tenzij als vaststelling dat de weinige middelen die de politie te beschikking staan door ELN en andere criminele organisaties die de plaats van het FARC innamen door deze strijd worden opgeslorpt.*”.

2.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie – die inhoudelijk overeenstemmen met de artikelen 2 en 3 van het EVRM – worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 4 van het EVRM – verbod van slavernij en dwangarbeid – licht verzoeker niet toe op welke wijze deze rechtsbepaling zou zijn geschonden. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch ook wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd.

2.8. Waar verzoeker een schending van artikel 13 van het EVRM – alsook van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat hiermee inhoudelijk overeenstemt – aanvoert, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er *in casu*, enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.9. Waar verzoeker in het verzoekschrift een schending van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aanvoert, dat stelt: *“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.”*, merkt de Raad op dat artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 slechts bevestigt. In kader van huidig beroep werd nagegaan of verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967. Een schending van deze bepaling kan dan ook niet blijken.

2.10. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.10.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.10.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK